

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

ניכרת, אך קולו אינו אחד בכל המרווח שלו. הטובים ביותר בצוות הזמרים, הם גם המפורסמים ביותר: הבס **רפאל אריה** (בזיליו), גאווה יהודית בולגרית, והטנור **אוזו כנלי** (הרוזן אלמחיתה). כל זה, כאמור, אם רוצים דווקא להעמיד פני איסטנים ולשנות מה הם פני האופרה בארץ בכל ימות השנה. אולם במבט אובייקטיבי יש לומר שבסך הכל הביצוע נקי מאד, מבדר מאד ועליו מאד.

אמנות רבה ומהווים שיא מוסיקלי בכל מערכה. **וינצנטה סארדינרו** בעל קול עמוק ונעים, אך כבד במקצת לתפקיד הלוליני של פיגארו. **מרגרטה רינדרי** (רוזינה) שולטת היטב בקולה ומתגברת ללא קושי על קטעי הקולורטורה, אבל חסרה את הגוון הכהה יותר שדרוש בתפקיד זה, אשר נכתב במקור למצ'רסופרו. **אנצו דארה** (ברטולו) הוא בס טבעי בעל יכולת קומית

שירי-עם שונים. אולם דרך ביצועו של ג'וז וייט ראויה בהחלט להאזנה.

טומי רו — סחרחר (ארטו) — אין זה תקליט שנועד לחולל מהפכה מוסיקלית בעולם ה"פופ", אולם כל מי שי מחפש מוסיקה מתאימה להרקות ה"חברה" ביום שישי, ימצא חומר מתאים בלהיטים כמו סחרחר, שילה, זמר העם ועוד.

תקליטים

חדש בתקליטיה

טום ג'ונס בלאסיוגאס (פאקס) — הקלטת ההופעה החיה של הזמר ה"לשי המפורסם במועדון פלרמינגו בלאס-וגאס, נופלת אולי באיכותה מהקלטות אולפן, אולם החיוניות האינסופית של טום ג'ונס היא פצוי נאות על כך. זאת ועוד: באיזה תקליט אחר משלו המצא, בכפיפה אחת, את כל להיטי הגדולים, מאין זה בלתי רגיל ודליה ועד לא אחתה יותר ואחבני הליה.

תחייית קירננס קלירווטר (פאקס) — תעובת הפולקלור והקצב של להקה זו הוכיחה כבר את יכולתה המיסחית העצומה. עם זאת — במסגרת של תקליט ארוך נגן, הסגנון מתחיל לח-זור על עצמו. בין הקטעים שבתקליט, כמה מלהיטיה, וכמה שירי-עם כמו שדות-כותנה, ומינדיט ספשיאל.

ג'וני קאש בכלא סן קואנטין (סי.בי.אס.) — ההופעות של ג'וני קאש בין כתלי בתי-הכלא באמריקה וכו להרים נרהבים. קאש, שהיה גם הוא עבריין ב-נעוריו, הוא אחד הזמרים המצליחים ביותר באמריקה. אף כי שיריו, אותם הוא כותב בדרך כלל בעצמו, רחוקים מאוירת הפסיכ-דליות האופנתיות, הם נוגעים לכל בגלל כנותם, פשטותם והביצוע המיוחד של קאש עצמו.

עודמו שר ג'וש וייט (פאקס) — הזמר הכושי שנפטר לפני כשנה, היה בגדולי המבצעים של שירי הבלוז בכל הזמנים. תקליט זה, אף כי הוא מתמר לשקף את עולמו של וייט, הוא רק ב-מיעוטו שירי בלוז; שאר הקטעים הם

תיאטרון

רובת של מליצות ונבולייפה פושרים, שי-אין בהם כדי לתת שמץ של זכר מן השנינות של המקור.

בקיצור, המשותף בין חיפה למאססי הוא היס'התיכון. אלא שזה גם מה שמפי-רד ביניהן, ובין פאני של פאניול להצגה של התיאטרון החיפאי.

העולם הזה

*** **הנערים בחבורה** (בימות) — ההומוסקסואל כדמות אנושית ולא כ-מופרע מצחק, מספק חומר דרמטי מרתק למחזאי **מירט קראולי**. הביצוע של תיאטרון בימות מוכיח שוב שאם רוצים ויודעים, אפשר להעלות בארץ הצגות מאל-פות, אפילו ללא טובסידיות. *** **כדאדם** (החאן הירושלמי) מחזה מוסר מימי הביניים העשוי לעניין את חובבי התרבות של אותה התקופה, אם כי הבמאי כאן מדגיש דוקא את הצד הקאבארטי בדומה שהיתה אחת ההשראות לפאוסט, והביצוע הוא חובבני למדי.

תערוכות

חדש בגלריות

*** **עודד פיינגרש** (גלריה דוגנת, תל-אביב). "פסכורישומים" על סופרמניס-עפים, זוגות מתנשקים, קוסמים ומכשפים, סוכנים חשאים, קרבות של קאובויים ו-הצעות שונות ומשונות לשוני כיכר דינ-גוף. תערוכה על "עולם המחר" שבו המכו-

רישום של פיינגרש

נות יוצרות הכל והאנשים המובטלים מש-תעשים באלימות. כל סמלי הכוח הפרי-מיטיבי המין הממוסחר כפי שהם מופיעים בספרות הפופולארית שהיא סמל מובהק לצריכה תרבותית פאסיבית. מומלץ. *** **יצחק דנציגר** (גלריה מבט, תל-אביב). אחד מחשובי הפסלים בישראל. סידרת רישומים משנת 1938 ועד היום ובהם שרטוטים טכניים של מנומנטים, ו-השתעשעויות אקספרסיוניסטיות של דמו-יות בעלי חיים דמיוניים. את החילת דרכו החל בחיפושיו בבני ובנסיון לקשר בין האמנות המודרנית לבין הפיסול העתיק של המזרח הקרוב. עבודתו המפורסמת "נימרוד" שימשה בזמנו אידיאל וסמל ל-"כנענים" בארץ. תערוכה נדירה של אמן שממעיט להציג, ועוסק כיום גם בהוראה בסנינון ובעיצוב נופים, כשמטרתו היא ל"שפר" את הטבע עלי-ידי האדם.

הצגה חדשה

חיפה, מארסי והים שביניהן

* **פאני** (התיאטרון העירוני, חיפה) — גיבורה האמיתית של הטרילוגיה מארס-פאני-יציר הוא נמל מארסי. כך כתוב גם בתוכנית. אמת ויציב, אלא שמשום מה נעדר הגיבור מן ההצגה של התיאטרון העירוני בחיפה. פאני, כשני המחזות האחרים בטרילוגיה

בן-זאב ומיכד בת'אדם ב"פאני"

של **מארס פאניול** מתאר חווי, סיפ-סיס ואחירה אופיינית לעיר מארסי. גיבר-רי המחזה מקסימים באנושיותם, מעוררים אהדה ואפילו בהתפרצויות של מגזי-תיכוני חם, מתבטאים בפשטות כבני עמך אך דבריהם ספוגים למיד חכמת חיים, ושיחותיהם גדושות עוקצים מפולפלים. כש-מוצג המחזה כראוי, אפשר לנשום את ריח מרק הדגים המפורסם, המתערבב ב-ריחות הים, כשמוסיקת הרקע הן צפירות האניות הנשמעות למרחוק.

צפירות שומעים גם בהצגה בחיפה, והים כמובן אינו רחוק. אולם במקום ניתוח מרק הבויאקאס, עולה כאן ריח של זיעה, ויעתם של אנשים שעבדו אמנם קשה וב-חריצות כדי להעלות את פאני על הכמה, אבל שכחו כי התיאטרון אינו רק ענין של עבודה קשה ותו לא.

אף אחד מן השחקנים אינו חודר לנשמת גבוריו של פאניול. כולם מדקלמים בשק-דנות את שורותיה, מבלי להפיח בהם חיים ובלי להעזר חלילה באישיותם שלהם. יר-צאת מן הכלל יחידה: **חינה רוזנבאך** בתפקיד פנט, כדורתה של פאני הבימיו מקצועי ונקי אך נעדר כל השראה, ומיון או מקורות, ואינו תורם מאומה למחזה שמטבעו נועד לטיפוסים שעסיסותם צריכה לנובע מתוכם ולא מהרורות מוכתבות מבחון.

הנסיון להעביר את העלילה לימינו (שמ-לות מיני, מבטח מורדני, בטנון אמריקאי, שיר של אדמו ואפילו חטיפת מטוסים) מיותר בהחלט. אין להניח שמירוס ופאני היו מתנהגים בחצי השני של המאה ה-19 עשרים, כגבוריו של פאניול. התפאורה והתלבשות אינם מתחילים אפילו להזכיר את מארסי, שלא לדבר על כך שדירתה של מוכרת-דגים בשוק נראית בורגנית לגמרי, ואילו היא עצמה לבושה כבעלת תנות גלטרניה. התרגום של **חמדה אלון** הוא תע-

מוסיקה

אופרה

*** **הספר מסביליה** (התזמורת הפילהרמונית) — לאוהבי האופרה בארץ יש תודמנויות מעטות בלבד לזכות בחחיות מוסיקליות, וקשה להניח שמבנין הסיני-רמה תבוא הישועה. משום כך, בכל פעם שמועילה התזמורת הפילהרמונית לארגן אופרה קונצרטנטית, נחטפים הכרטיסים במהירות הבזק.

הספר מסביליה אינו נופל משאר האופ-רות שהעלו עד היום בהיכל התרבות. לא כל הזמרים שייכים לשורה הראשונה של מבצעי האופרה בעולם, אך קולותיהם מרי-שימים בהחלט ולשם שינוי הם יודעים גם לשחק ונראה כי הם יודעים גם לשחק ונראה כי הם נהנים הנאה רבה מביצוע פארסה מוסיקלית גאונית זו, שכתב **רוסיני** בגיל 23 ואשר היקנתה לו שם עולם. מבחינה מוסיקלית, אם רוצים דוקא לדק-דק ולהתעלם מן התפרטי האופראי המקובל בישראל, הרי הביצועים של התזמורת ה-פילהרמונית, וזמירה, לא הכל זהב. המנצח **אלברטו זדה** לא מיעה את כל ההברקות, העליצות והערגות שבמוסיקה, ותחת שר-ביטו נעלמו לעתים קולותיהם של הזמ-רים, באנסמבלים, מאחורי צלילי התזמורת, וחבל, משום שאנסמבלים אלה כתובים ב-

ניצוצות

קצב"נון הבירה

ירושלים עיר הקודש היתה השבוע ל-ירושלים עיר הקצב, כאשר נערך בבית-העם פסטיבל של להקות קצב מקומיות, הצריך לשמש תחרות מוקדמת לפסטיבל

להקת הביסקויטים

הכלארי המאורגן מדי שנה עלי-ידי העולם הזה. שתי הלהקות שזכו במקומות ה-ראשונים בירושלים, הביסקויטים והפינג-וינים, אינן מוכרות עדיין היטב, אולם מי יודעו הצלחתן הקנתה להם כרטיס כניסה לפסטיבל שיערך בסתיו הבא ברמת-גן, זאולי אלה הם צעדים ראשונים לקראת הצלחה גדולה, ולאו דווקא בתחרות הארצית. תשומת-לב מיוחדת בפסטיבל הירושלמי,